

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 76 P-2076/22-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Ani Ćurković Dražić u pravnoj stvari tužitelja Stjepan Purić, Turčišće, Turčišće 191, OIB 03965487701, kojeg zastupa Krešimir Golubić, odvjetnik u Čakovcu protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., OIB 87939104217 iz Zagreba, Jurišićeva ulica 4, zastupan po Ivo Šućur odvjetnik iz Zagreba, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene u pristutnosti tužitelja osobno i pun. stranaka dana 13. travnja 2026., dana 27. svibnja 2026.,

p r e s u d i o   j e

I   Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana isplati iznos od 579,77 EUR uvećano za zatezne kamate koje teku do isplate na iznos od

5,54 EUR od 16.12.2008. do isplate

5,54 EUR od 12.1.2009. do isplate

5,54 EUR od 13.2.2009. do isplate

5,54 EUR od 11.3.2009. do isplate

5,54 EUR od 15.4.2009. do isplate

5,54 EUR od 14.5.2009. do isplate

5,54 EUR od 10.6.2009. do isplate

5,54 EUR od 13.7.2009. do isplate

5,54 EUR od 6.8.2009. do isplate

8,40 EUR od 11.9.2009. do isplate

8,40 EUR od 14.10.2009. do isplate

8,40 EUR od 12.11.2009. do isplate

8,40 EUR od 16.12.2009. do isplate

8,40 EUR od 12.2.2010. do isplate

8,40 EUR od 15.3.2010. do isplate

8,40 EUR od 14.4.2010. do isplate

8,40 EUR od 10.5.2010. do isplate

8,40 EUR od 9.6.2010. do isplate

8,40 EUR od 12.7.2010. do isplate

8,40 EUR od 16.8.2010. do isplate

8,40 EUR od 10.9.2010. do isplate

8,40 EUR od 7.10.2010. do isplate

8,40 EUR od 5.11.2010. do isplate

8,40 EUR od 7.12.2010. do isplate

8,40 EUR od 10.1.2011. do isplate

8,40 EUR od 8.2.2011. do isplate

8,40 EUR od 8.3.2011. do isplate

8,40 EUR od 11.4.2011. do isplate
8,40 EUR od 10.5.2011. do isplate
8,40 EUR od 9.6.2011. do isplate
8,40 EUR od 11.7.2011. do isplate
8,40 EUR od 2.8.2011. do isplate
8,40 EUR od 7.10.2011. do isplate
8,40 EUR od 9.11.2011. do isplate
8,40 EUR od 9.11.2011. do isplate
8,40 EUR od 7.12.2011. do isplate
8,40 EUR od 9.2.2012. do isplate
8,40 EUR od 8.3.2012. do isplate
8,40 EUR od 28.3.2012. do isplate
8,40 EUR od 25.4.2012. do isplate
8,40 EUR od 21.5.2012. do isplate
8,40 EUR od 4.7.2012. do isplate
8,40 EUR od 17.7.2012. do isplate
8,40 EUR od 22.8.2012. do isplate
8,40 EUR od 24.9.2012. do isplate
8,40 EUR od 19.11.2012. do isplate
8,40 EUR od 19.11.2012. do isplate
8,40 EUR od 18.12.2012. do isplate
8,40 EUR od 22.1.2013. do isplate
8,40 EUR od 21.3.2013. do isplate
8,40 EUR od 21.3.2013. do isplate
8,40 EUR od 22.5.2013. do isplate
8,40 EUR od 22.5.2013. do isplate
8,40 EUR od 19.6.2013. do isplate
8,40 EUR od 22.7.2013. do isplate
8,40 EUR od 29.8.2013. do isplate
8,40 EUR od 20.9.2013. do isplate
8,40 EUR od 23.10.2013. do isplate
8,40 EUR od 6.12.2013. do isplate
8,40 EUR od 15.1.2014. do isplate
8,40 EUR od 15.1.2014. do isplate
8,40 EUR od 6.3.2014. do isplate
8,40 EUR od 7.4.2014. do isplate
8,40 EUR od 22.4.2014. do isplate
8,40 EUR od 15.5.2014. do isplate
8,40 EUR od 4.6.2014. do isplate
8,40 EUR od 3.7.2014. do isplate
8,40 EUR od 13.8.2014. do isplate
8,40 EUR od 23.9.2014. do isplate
8,40 EUR od 12.11.2014. do isplate
8,40 EUR od 5.12.2014. do isplate
8,40 EUR od 5.12.2014. do isplate

0,71 EUR od 16.1.2015. do isplate, koje teku od dana svake pojedine uplate tuženiku do isplate po stopi sukladno čl. 29. st .2. ZOO počevši od 01.01.2008. do 01.08.2015. po eskontnoj stopi HNB uvećanoj za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2023. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem

polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023., po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotnih poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koje teku kako slijedi:

II Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana isplati iznos od 3.895,59 EUR uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku do isplate na iznos od

3,88 EUR od 14.1.2008. do isplate
6,30 EUR od 14.2.2008. do isplate
8,47 EUR od 13.3.2008. do isplate
3,74 EUR od 14.4.2008. do isplate
2,16 EUR od 14.5.2008. do isplate
4,30 EUR od 13.6.2008. do isplate
0,89 EUR od 14.7.2009. do isplate
1,40 EUR od 6.8.2008. do isplate
3,70 EUR od 12.9.2008. do isplate
17,27 EUR od 13.10.2008. do isplate
7,31 EUR od 14. 11. 2008. do isplate
19,03 EUR od 16.12.2008. do isplate
20,58 EUR od 12.1.2009. do isplate
21,37 EUR od 13.2.2009. do isplate
19,50 EUR od 11.3.2009. do isplate
19,24 EUR od 15.4.2009. do isplate
16,32 EUR od 14.5.2009. do isplate
13,75 EUR od 10.6.2009. do isplate
14,65 EUR od 13.7.2009. do isplate
16,55 EUR od 6.8.2009. do isplate
15,74 EUR od 11.9.2009. do isplate
14,67 EUR od 14.10.2009. do isplate
17,14 EUR od 12.11.2009. do isplate
19,48 EUR od 16.12.2009. do isplate
21,95 EUR od 12.2.2010. do isplate
21,30 EUR od 15.3.2010. do isplate
25,45 EUR od 14.4.2010. do isplate
24,38 EUR od 10.5.2010. do isplate
26,47 EUR od 9.6.2010. do isplate
38,23 EUR od 12.7.2010. do isplate
35,56 EUR od 16.8.2010. do isplate
45,60 EUR od 10.9.2010. do isplate
40,30 EUR od 7.10.2010. do isplate
36,32 EUR od 5.11.2010. do isplate
48,43 EUR od 7.12.2010. do isplate

55,92 EUR od 10.1.2011. do isplate
50,49 EUR od 8.2.2011. do isplate
51,29 EUR od 8.3.2011. do isplate
47,39 EUR od 11.4.2011. do isplate
48,59 EUR od 10.5.2011. do isplate
61,85EUR od 9.6.2011. do isplate
63,71 EUR od 11.7.2011. do isplate
78,39 EUR od 2.8.2011. do isplate
73,06 EUR od 7.10.2011. do isplate
64,76 EUR od 9.11.2011. do isplate
64,54 EUR od 9.11.2011. do isplate
63,64 EUR od 7.12.2011. do isplate
66,65 EUR od 9.2.2012. do isplate
69,97 EUR od 8.3.2012. do isplate
70,07 EUR od 28.3.2012. do isplate
67,98 EUR od 25.4.2012. do isplate
68,83 EUR od 21.5.2012. do isplate
70,07EUR od 4.7.2012. do isplate
68,73 EUR od 17.7.2012. do isplate
68,85 EUR od 22.8.2012. do isplate
67,61 EUR od 24.9.2012. do isplate
65,32 EUR od 19.11.2012. do isplate
68,11 EUR od 19.11.2012. do isplate
69,13 EUR od 18.12.2012. do isplate
68,72 EUR od 22.1.2013. do isplate
64,65 EUR od 21.3.2013. do isplate
67,47 EUR od 21.3.2013. do isplate
68,12 EUR od 22.5.2013. do isplate
66,85 EUR od 22.5.2013. do isplate
63,09 EUR od 19.6.2013. do isplate
60,76 EUR od 22.7.2013. do isplate
62,83 EUR od 29.8.2013. do isplate
64,25 EUR od 20.9.2013. do isplate
67,89 EUR od 23.10.2013. do isplate
65,89 EUR od 6.12.2013. do isplate
66,78 EUR od 15.1.2014. do isplate
67,52 EUR od 15.1.2014. do isplate
68,91 EUR od 6.3.2014. do isplate
70,38EUR od 7.4.2014. do isplate
69,63 EUR od 22.4.2014. do isplate
68,17 EUR od 15.5.2014. do isplate
67,50 EUR od 4.6.2014. do isplate
67,79 EUR od 3.7.2014. do isplate
69,64 EUR od 13.8.2014. do isplate
71,52 EUR od 23.9.2014. do isplate
71,35 EUR od 12.11.2014. do isplate
72,30 EUR od 5.12.2014. do isplate
73,65 EUR od 5.12.2014. do isplate
73,55 EUR od 16.1.2015. do isplate

sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana svake pojedine uplate tuženiku
pa sve do isplate ukupnog iznosa po stopi sukladno čl. 29. st .2. ZOO počevši od

01.01.2008. do 01.08.2015. po eskontnoj stopi HNB uvećanoj za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2023. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. do 29. prosinca 2023., po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotnih poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.740,17 € sa zateznim kamatama koje teku od dana donošenja prvostupanjske odluke pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Među strankama nije sporno da je tužitelj s prednikom tuženika Volksbank d.d. (sada Nova hrvatska banka d.d) sklopio 21.12.2007. Ugovor o kreditu broj 213302 na iznos od 18.505,47 CHF u kunskoj protuvrijednosti tj. obračunato prema srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate uz promjenjivu kamatnu stopu koja je na dan sklapanja Ugovora o kreditu iznosila 5,30 % godišnje, te da je kamatna stopa promjenjiva sukladno Odluci o kamatama i naknadama kreditora, ugovor je sklopljen na rok otplate od 7 god. Nije sporno da je ugovorena obveza povrata kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF), u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan dospijeca za CHF.

2. Tužitelj obrazlaže da je kao prosječni potrošač prilikom otplate doveden u vrlo nepovoljan položaj zbog rasta valute CHF na koju mogućnost prilikom ugovaranja obveze iz Ugovora o kreditu nije bio upozoren od strane tuženika niti mu je obrazložena valutna klauzula i rizici povezani s ugovaranjem kredita u valuti CHF. Tijekom trajanja otplate kredita tuženik je od dana plasmana do isplate kredita višekratno mijenjao visinu anuiteta primjenjujući valutnu klauzulu, a usporedno jednostrano povećavajući kamatnu stopu.

3. Obje navedene odredbe, kako o promjenjivoj kamatnoj stopi tako i vraćanju kredita u CHF su ništetne i nepoštene. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike

Hrvatske (dalje VTS) broj PŽ-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018., presuđeno je da se potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., kojom je sud utvrdio da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom potrošaču nerazumljive, nepoštene pa prema tome ništetne jer su banke prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustile informirati potrošače o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro, o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Vrhovni sud Republike Hrvatske presudom i rješenjem poslovni broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. prihvatio je utvrđenja drugostupanjskog suda i odbio sve izjavljene revizije kao neosnovane.

4. Tužitelj nadalje navodi da je „valutna klauzula“ ugovorena u suprotnosti sa temeljnim načelima ZOO-a kao i Zakona o zaštiti potrošača na način da se pogoduje banci kreditora, a šteti korisniku kredita, protivno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima iz čl. 3. ZOO-a, načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO-a, protivno načelu zabrane zlouporabe prava iz čl. 6. ZOO-a, protivno načelu jednake vrijednosti činidaba iz čl. 7. ZOO-a, protivno i načelu zabrane prouzročenja štete iz čl. 8. ZOO-a. Isto tako ugovaranje valutne klauzule protivno je čl. 81., 82. i 90. Zakona o zaštiti potrošača s obzirom na to da se o navedenim odredbama nije pregovaralo niti su iste bile razumljive tužitelju kao potrošaču, a bile su razumljive banci kao stručnoj instituciji, slijedom čega je nastala znatna neravnoteža između ugovornih strana.

5. Navodi nadalje da se o ugovornim odredbama kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak nije pojedinačno pregovaralo. Nemogućnost utjecaja potrošača na sadržaj unaprijed sastavljenih ugovornih odredaba prouzročena upravo time što ih je banka sastavila unaprijed. Tužitelj je pregovarao isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora, a ne o spornim ugovornim odredbama. On nije mogao promijeniti samo ugovorne odredbe koje su predmet ovog spora, nego, ukoliko ne prihvaća te odredbe, samo odustati od sklapanja predloženog ugovora. Glede postojanja pojedinačnog pregovaranja u ovoj fazi, jednaka je situacija kao u odnosu na ugovorne odredbe prema kojima je kamatna stopa promjenjiva prema odluci banke. O ugovornim odredbama kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nije se pojedinačno pregovaralo.

6. U primjeni odredbe članka 84. ZZP/03 odnosno 96. i 99. ZZP/07 i tumačenja tih odredaba u duhu prakse suda Europske unije, ocjena je li neka ugovorna odredba sastavljena jasno i razumljivo nalaže da do trenutka sklapanja ugovora o kreditu potrošačima moraju biti transparentno izložena konkretna djelovanja, rizici i mogući učinak tih i svih drugih faktora koji utječu na kreditnu zaduženost, a sve to uz predočenje točnih i razumljivih kriterija na temelju kojih prosječni potrošač, koji nema stručna znanja, kao potencijalni korisnik kredita, može procijeniti rizik koji je sklapanjem ugovora s određenim ugovornim odredbama preuzeo i znati ukupne ekonomske posljedice koje će iz toga za njega kao individualnog potrošača moguće proizaći, vezano za obim njegovih obveza, a naročito vezano za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

7. Prema tumačenju članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od strane Suda Europske unije (u presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu poslovni broj C-26/13) te sukladno tome i prema odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske od 13. prosinca 2016. i prema odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. listopada 2017., propuštanje davanja odgovarajućih informacija potrošačima pa i tužitelju u predugovornoj fazi čini pisane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo nerazumljivima pa one podliježu testu poštenosti. Banka nije u predugovornoj fazi tužitelju predočila informacije koje sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije.

8. Objavljivanjem niske kamatne stope za kredit u švicarskim francima i istovremenim propuštanjem davanja informacije o rizičnosti kredita u švicarskim francima banke su, suprotno načelu savjesnosti i poštenja navodile potrošače na sklapanje ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima.

9. Ugovorena je promjenjiva godišnja kamatna stopa u visini od 5,30 %, te da se njezina kasnija visina mijenja se sukladno Odluci o kamatama i naknadama tuženika. Ugovorna odredba prema kojoj se kasnija visina godišnje kamatne stope mijenja sukladno Odluci o kamatama i naknadama tuženika je ništetna.

10. U daljnjem tijeku postupka tužitelj napominje da je ugovor o kreditu reguliran je odredbama ZOO-a, i to odredbama 1021. - 1024, ZOO no ove odredbe ne propisuju način određivanja kamate. Odredbe Ugovora o kreditu u kojima je promjenjivost kamate kao cijene ugovorom prepuštena samo na volju tuženika, ne proizvodi pravne učinke tj. ništetna je. Članak 384. ZOO propisuje da cijena mora biti određena, odnosno da ugovor mora sadržavati dovoljno podataka s pomoću kojih bi ona mogla biti određiva a u protivnom ugovor nema pravni učinak. Člankom čl. 388. ZOO propisano je da se odredba ugovora kojom se određivanje cijene ostavlja na volju jednom ugovaratelju smatra kao da nije ni ugovorena i tada kupac duguje cijenu kao u slučaju kad cijena nije određena. Pojam kamate kao cijene, sukladno Odluci o efektivnoj kamatnoj stopi kreditnih institucija i kreditnih unija te ugovaranju usluga s potrošačima (NN 1/09 i 41/09) koju je donijela Hrvatska narodna banka u članku 3. stavak 1. točka 4. definiran je " - "Kamata je cijena kredita..." Obzirom da je kamata cijena kredita, a u Ugovoru je određivanje cijene ostavljeno samo na volju tuženiku, tada je osnovana tvrdnja tužitelja da se radi o odredbi koja je suprotna članku 388. ZOO i ne proizvodi pravne učinke. Dodatno obrazloženje ništetnosti tužitelj pronalazi i u odredbi članka 269. ZOO kojim je propisano da činidba kao objekt ugovorne obveze mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno određiva, a kada je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan (članak 270. st. 1. ZOO). Ugovaranjem CHF kao valute obveze, usporedno s ugovaranjem promjenjive kamatne stope nedvojbeno je nastala značajna neravnoteža u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača.

11. Nakon izvršenog financijskog vještačenja tužitelj temeljem čl 1111 i 1115 ZOO potražuje razliku obveza u razdoblju od dana dospjeća prve obveze (1. veljače 2008.) do dana konačne otplate (16. siječnja 2015.), a koja proizlazi iz promjene kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosi 579,77 EUR, te da razlika obveza u razdoblju od dana dospjeća prve obveze (1. veljače 2008.) do dana konačne otplate (16. siječnja 2015.), a koja proizlazi iz razlike izmenu tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme korištenja

kredita, iznosi ukupno 3.895,59 EUR, koje iznose tužitelj potražuje u pojedinačnim mjesečnim iznosima preplate, sa zateznim kamatama od dospijeća svakog pojedinog iznosa pa do isplate, uz naknadu troška postupka s pripadajućim kamatama.

12. U odgovoru na tužbu i tijekom postupka tuženik u bitnome ističe da je tužbeni zahtjev neosnovan iz sljedećih razloga:

Potraživanje tužitelja je u zastari;

Utvrđenja iz Parnice Potrošač nisu primjenjiva na ugovorni odnos koji je predmet Tužbe;

Sve i kada bi utvrđenja iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni Presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz Presude VTS-a;

Sve i kada bi presuda iz Parnice Potrošač bila primjenjiva, ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom za ništetnost nisu utvrđene ništetnima u Parnici Potrošač;

Tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama;

Ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 96. ZZP);

Tužitelj je predmetni parnični postupak pokrenuo 18.01.2021. pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa i to s nekoliko različitih osnova sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 - 29/18, dalje kao: "ZOO"), ovisno o pravnoj kvalifikaciji potraživanja tužitelja.

13. Tuženik ističe i da se kod predmetnog ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su tuženiku plaćani kao anuiteti. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što su uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Ako bi se zbog utvrđenja ništetnosti utvrdilo da se pak radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla. Takvo je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011 kako slijedi:

U ovom sporu nema mjesta preslikavanju utvrđenja iz parnice "Petrošač" jer presuda u kolektivnom sporu nema pravni učinak erga omnes da bi se mogla primjenjivati na svaki pojedinačni spor pokrenut pojedinačnom tužbom, slijedom čega je neosnovano pozivanje tužitelja na mogućnost automatske primjene utvrđenja iz Parnice Petrošač i Presude VTS-a. Takav stav zauzeo je i Županijski sud u Puli, u presudi GŽ-311/2018 od 3. rujna 2018. Sve i kada bi presuda iz Parnice Petrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni Presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz Presude VTS-a. sud je dužan u svakom pojedinom slučaju ocijeniti sve relevantne okolnosti ugovornog odnosa, radi se o konkretnom pravnom odnosu sa konkretnom osobom te konkretnim i specifičnim okolnostima koje variraju od slučaja do slučaja. Smatra tuženik da sud ne može primijeniti čl 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014), članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007-56/2013) i članka 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/1991-70/2019), jer je nedopuštena retroaktivna primjena propisa koji nije bio na snazi u vrijeme nastanka ugovornog odnosa koji je predmetom rubriciranog postupka. Naime, odredbe

navedenih članaka stupile su na snagu znatno kasnije od sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu.

14. Ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom za ništetnost nisu utvrđene ništetnima u Parnici Potrošač . Tužitelj svoje tvrdnje nije potkrijepio niti jednim dokazom. Prilikom iznošenja tvrdnji o ništetnosti spornih odredbi Ugovora o kreditu tužitelj se uzgredno pozvao na odredbe materijalnog prava čiju primjenjivost na konkretan spor nije obrazložio, a kamoli dokazao.

15. Nema nikakvog zakonskog uporišta, a niti uporišta u sudskoj praksi, da ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo promijeniti visinu kamatne stope ovisno o npr. promjeni tržišnih uvjeta i/ili boniteta korisnika kredita i/ili uslijed nepoštivanja odredaba ugovora o kreditu, bude ništetna. Ovo osobito imajući u vidu da promjena visine kamatne stope može značiti i sniženje kamatne stope, a ne samo njen rast, što je evidentno i razumljivo značenje pojma promjenjiva kamatna stopa.

16. Nadalje, tužitelj je neosnovano proširio opseg utvrđenja Presude VTS-a i na odredbe o promjenjivosti kamatne stope, iako to uopće nije bilo predmetom utvrđenja u Parnici Potrošač. U kolektivnom sporu bila je ispitivana metoda promjenjivosti kamatne stope (a ne i sama promjenjivost) u skladu sa jednostranom odlukom banke bez egzaktno utvrđenih parametara i metode izračuna parametara promjenjivosti. To znači, da kada bi utvrđenja iz presude u Parnici Potrošač i bila primjenjiva na ovaj spor (a nisu!), njima nije utvrđena ništetnost promjenjivosti kamatne stope niti promjenjivosti kamatne stope jednostranom odlukom banke.

17. Čl 26. ZOO-a predviđa se mogućnost ugovaranja promjenjive kamatne stope u kojem slučaju stopa takve promjenjive ugovorne kamate ne može biti viša od stope zakonskih zateznih kamata koja je vrijedila na dan sklapanja ugovora, odnosno na dan promjene ugovorne kamatne stope. Iako je kamatna stopa doista rasla, uslijed promjena na tržištu kapitala, ona niti u jednom trenutku nije bila niti blizu najviše propisane stope zakonske zatezne kamate.

18. Isto tako, materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, kao i materijalno pravo koje je do danas ostalo na snazi, izrijekom je predviđalo tek mogućnosti ugovaranja promjenjive kamatne stope u ugovorima o potrošačkom kreditiranju. To se odnosi kako na Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03, 79/07, 125/07, 79/09), tako i na Zakon o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15).

19. Dakle, ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske.

20. Tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama, a dužan je dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Niti jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjena, pa osnova za

stjecanje utuženih anuiteta nije otpala pa nema mjesta primjeni odredbe članka 1111. stavka 3. ZOO-a.

21. Očito je da se o promjenjivosti kamatne stope prethodno pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijekom ugovorile primjenu odredbe o promjeni kamatne stope odlukom tuženika (koja je odluka bila dostupna svima) te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu.

22. Način na koji je kamatna stopa mijenjana ovisi o tržišnim uvjetima. Pod tržišnim uvjetima se priznaju troškovi kapitala, odnosno sredstva koja služe za odobravanje kredita, regulatorni uvjeti te rizik na tržištu, a pri tome posebno treba obratiti pažnju na troškove kapitala tj. izvora sredstava te trošak rizika. U razdoblju prije globalne financijske krize (jesen 2008.) ulaganja u cjelokupnu regiju srednje i jugoistočne Europe percipirala kao sigurna, a investitori su ulaganjima u promatranu regiju bili dodatno skloni uslijed relativno visokih stopa rasta BDP-a i domaće potrošnje. Međutim, globalna financijska kriza potvrdila je da gospodarski rast u regiji, pogotovo na jugoistoku Europe, nije temeljen na održivim temeljima. Uz pad gospodarske aktivnosti zemlje u regiji zabilježile su i probleme s javnim financijama te pritiske na stabilnost financijskog sustava.

23. Tuženik ni na koji način nije donosio jednostrane odluke na štetu tužitelja bez valjanog ugovorom predviđenog razloga. Potpuno je pogrešno jednoznačno i doslovno tumačenje odredbi Zakona o zaštiti potrošača od strane tužitelja kada zaključuje kako je sama činjenica da bi tuženik mijenjao kamatnu stopu iz predmetnom ugovora o kreditu temeljem jednostrane odluke - nezakonita, odnosno nepoštena.

24. Da bi takva odluka bila nepoštena trebaju biti zadovoljeni ostali kriteriji koje izrijekom propisuje zakon, a u odnosu na koje (kriterije) je tuženik već gore dokazao da nije postupao niti suprotno načelu savjesnosti i poštenja, niti da bi svoje odluke donosio bez valjanog razloga.

25. Tuženik tvrdi da odredbe Ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi nisu protivne načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da nisu ni uzrokovale znatnu neravnotežu ugovornih strana. Ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 96. ZZP). Jasna je i lako uočljiva odredba kojom se kredit odobrava u valuti CHF te da će isti biti plasiran tužitelju u kunskoj protuvrijednosti. Također, je razumljiva odredba kojom je regulirano da će se mjesečni anuiteti plaćati uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti, prema srednjem tečaju HNB-a za devize važećem na dan dospijeca pojedinog anuiteta. Što se tiče razumljivosti valutne klauzule, tuženik ukazuje da je tužitelj prethodno sklapanju Ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sam bio dužan informirati se o valutnoj klauzuli i eventualnim posljedicama koje ona može imati po njegova prava i obaveze iz Ugovora.

26. Kako su u konkretnom slučaju sporne odredbe Ugovora o kreditu za tužitelja jasne, lako uočljive i razumljive, sukladno odredbama članka 99. ZZP-a ocjena

poštenosti prema kriterijima iz članka 96. ZPP-a nije dopuštena. Tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja.

27. Iako je teret dokaza ove činjenice na tužitelju, tuženik u ovom dijelu, ukazuje na okolnosti iz kojih proizlazi da tuženik, unatoč svojoj stručnosti i pažnji nije znao niti je mogao znati za buduća kretanja tečaja CHF. Značajnije promjene počele su tek u 2010. godini, dakle, znatno nakon razdoblja sklapanja ugovora među stankama.

28. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a koja neravnoteža mora biti značajna. Činjenica da se tečaj CHF naknadno promijenio na štetu potrošača, ne može i ne smije biti relevantan za ocjenu nepoštenosti (a time i ništetnosti) primarno ugovorene valutne klauzule prema kojoj su kako tužitelj, tako i tuženik, imali jednake i ravnopravne startne (nominalne) pozicije.

29. Sama činjenica eventualne ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, nipošto ne znači da bi se trebala primijeniti fiksna kamatna stopa tijekom cijelog razdoblja otplate kredita. Predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu tuženiku troškova parničnog postupka.

30. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu (list 12-18), prometna kartica po kreditu (list 22-31), otplatna tablica po kreditu (list 19-21), proveo financijsko vještačenje po vještaku Zrinko Ručević iz tvrtke Ručević vještačenja d.o.o. (list 114-124), saslušao tužitelja (list 139) te temeljem čl. 8. i 219. ZPP zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan.

31. Nije sporno pravno sljedništvo između Volksbank d.d., Sberbank d.d. i sada HPB d.d.

32. Prigovor zastare nije osnovan; nije nastupila zastara niti za preplatu po osnovi povećanja kamatne stope, a niti po osnovi tečajnih razlika. Ovo zato što je presudom VTS PŽ- 6632/17 od 14.06.2018. utvrđena je ništetnost valutne klauzule za svih 7 banaka (i prednika tuženika), jer je već prije za njih utvrđena ništetnost jednostrano promjenjive kamate i to presudom, broj PŽ-7129/13 od 13.06.2014., presudom Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14 od 09.04.2015., te presudom Ustavnog suda RH oznake U-III-2521/2015 od 13.12.2016.g.

33. Presudom PŽ-7129/13 nije utvrđena ništetnost jednostrano promjenjive kamatne stope u odnosu na Sberbank d.d. (koji je ovdje prednik tuženika), jer je za tu banku utvrđena ništetnost promjenjive kamatne stope tek presudom VTS PŽ-6632/17 od 14.06.2018., a koja presuda je i potvrđena presudom i rješenjem VSRH broj Rev-2221/2018 od dana 03.09.2018.g. i to toč. III. navedene revizijske odluke gdje je PŽ-6632/17 potvrđen u odnosu na VIII. tuženu Sberbank d.d., pa zastara za jednostrano promjenjivu kamatnu stopu za Sberbank teče od 14.06.2018. i ističe 14.06.2023., a

isto tako ističe 14.06.2023. za valutnu klauzulu za sve banke. Tužba u ovom predmetu je podnesena 18.01.2021.. prije nastupa zastare, u konkretnom slučaju primjenjiv je rok od 5 god.

34. Prijeporna je osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja; odnosi li se pravno utvrđenje iz presude donesene povodom tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača i na tužitelja jer tužitelj nije bio stranka u toj kolektivnoj tužbi, neovisno od toga što je tuženik bio stranka te kolektivne tužbe. Prijeporno je da su odredbe o valutnoj klauzulu u švicarskom franku upotrijebljene suprotno svojoj svrsi. Prijeporno je, je li tuženik postupao sukladno načelu savjesnosti i poštenja, te je li odluka o jednostranoj promjeni kamatne stope uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

35. Tužitelj u svom iskazu navodi da je kod prednika tuženika 2007 dizao auto kredit. Odlučio se za Volksbank jer ga je tamo poslala firma koja je prodavala auto, to nije bio uvjet, ali su ga tamo poslali, nigdje drugdje nije pitao. Izračunao je da može podmirivati ratu i s tom informacijom je otišao u auto kuću gdje su mu rekli da će auto stići za tjedan dana. Tekst Ugovora čekao ga je pripremljen u banci, isplatili su mu gotovinu (kune, a ne CHF) koju je tužitelj odnio u auto kuću. Tužitelj je letimično pročitao Ugovor, potpisao je, nije puno razmišljao. Znao je kolika je kamata. Znao je da je kredit u CHF, nitko mu nije objasnio zašto baš kredit u CHF. Tužitelj ističe da mu je bilo bitno da može platiti rate. Svi su uzimali kredit u CHF tako da je onda i on. Kupio je auto za osobne potrebe, vozio je suprugu na kemoterapije u Zagreb i trebao mu je auto. Nije znao da mu rata kredita može rasti vezano za tečaj CHF. Nitko ga nije upozorio na rizik sklapanja kredita u CHF niti bilo kakve rizike. Nisu mu objasnili način mijenjanja kamatne stope. Početna rata je bila 1.100 kuna, a najviša je bila oko 2.000 kuna. Rate je plaćao kod tuženika na šalteru.

36. Tuženik s druge strane nije predložio dokaze na okolnost da li je pojedinačno pregovarao s tužiteljem i da li ga je kao savjesna ugovorna strana bio dužan informirati se o valutnoj klauzuli i eventualnim posljedicama ugovaranja iste. Također nije dokazao da je tužitelja informirao o značenju promjenjive kamatne stope u skladu sa jednostranom odlukom banke i koji su to parametri i metode izračuna parametara promjenjivosti te stope.

37. U odnosu na prijeporne činjenice između stranaka valja navesti da je izričitom odredbom čl. 502. c Zakona o parničnom postupku propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama pozivati na pravna utvrđenja iz presuda kojim se prihvaćaju tužbeni zahtjevi iz kolektivne tužbe, kojom je utvrđeno da su povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je jača strana u postupku bila dužna štiti. U tom slučaju će sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati, a pri tome odredba čl. 502.c., a niti aktualne direktive Europske unije ne propisuju da bi i potrošač koji podnosi tužbu morao biti stranka tog kolektivnog spora.

38. Tužitelj se u ovoj parnici poziva na presude Trgovačkog suda RH, Visokog trgovačkog suda RH i presudu Vrhovnog suda RH, a kojim presudama je utvrđeno

nesavjesno postupanje banaka kroz ugovaranje rizičnih kredita u valuti CHF s promjenjivom kamatnom stopom koje je potvrđeno u kolektivnom sporu pokrenutom od strane Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača protiv više poslovnih banaka, (među kojima je i tuženik), presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014.g. potvrđena presudom i rješenjem VSRH broj Rev-2221/2018 od dana 03.09.2018.g. i to toč. III. navedene revizijske odluke gdje je PŽ-6632/17 potvrđen u odnosu na VIII. tuženu Sberbank d.d., ovdje prednika tuženika.

39. Zaključak o razlozima ništetnosti jednostrano promjenjivih kamata nalazi se na 62 stranici navedene presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014.g. "U svakom slučaju, s obzirom na nespornu činjenicu da u ugovorima u kojima koriste predmetnu odredbu o promjeni kamatne stope tuženici nisu odredili referentnu stopu za koju se veže promjena početne kamatne stope, imajući u vidu da u vrijeme zaključivanja ugovora koji sadrže tu odredbu nije bilo propisano da ugovor u slučaju ugovaranja promjenjive kamatne stope mora sadržavati element za koji se veže promjena, te način promjene, banke su kao savjesni gospodarstvenici, rukovodeći se načelom savjesnosti i poštenja po ocjeni ovog suda, u interesu obje ugovorne strane, trebali odrediti elemente za koji se veže promjena i način njihove primjene. Umjesto toga, vodeći računa samo o svom interesu, neuvažavajući interese potrošača, iskoristivši činjenicu da nema propisa kojim to nalaže, banke su potrošačima nametnule ugovorne odredbe koje potrošače stavljaju u neravnopravan položaj, koji uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i sve to na štetu potrošača, što je sve suprotno načelu savjesnosti i poštenja...."Presuda i rješenje VTSRH potvrđeni su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, pod brojem Rev-249/14 od 09. travnja 2015.godine.

40. Slijedom navedenog, predmetnim odlukama pravomoćno je utvrđeno da je tuženik kao poslovna banka povrijedio prava tužitelja kao potrošača, odnosno korisnika kredita, u smislu da je ugovorio nepoštenu i ništetnu odredbu jednostrano promjenjive kamatne stope kredita.

41. Iz iskaza tužitelja proizlazi da se o odredbi prema kojoj je redovna kamatna stopa tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s odlukom banke nije pojedinačno pregovaralo, te da mu nitko od zaposlenika tuženika nije pojasnio pojmove sadržane u čl 2 ugovora vezane za kamatnu stopu.

42. Prema odredbi članka 142. stavak 1. ZOO-a opći uvjeti koje odredi jedan ugovaratelj, bilo da su sadržani u formalnom ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove; dok je odredbom stavka 4. propisano da u slučaju neslaganja općih uvjeta i posebnih pogodbi, važe ove posljednje.

43. Nesporno je da Ugovor ne sadrži ni referentnu stopu (referentna stopa jest osnovna kamatna stopa za kašnjenje s plaćanjem) koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu ni precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope pa je tako tuženik, koristeći ugovornu odredbu prema kojoj se kamata koja je ugovorena kao

promjenjiva određuje prema odluci banke, mogao postupiti kako je htio tj. i savjesno i nesavjesno.

44. Po ocjeni ovog suda ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci banke je jasna i lako uočljiva, ali nije razumljiva jer je jedino sigurno da visina kamatne stope ovisi isključivo o odluci banke. Odredba o kamatnoj stopi sadržava i pojmove „efektivna kamatna stopa“, „realna godišnja kamatna stopa“, te „interkalarna kamata“, a pored svakog od tih pojmova nalazi se različita stopa, pa ti dijelovi odredbe prosječnom potrošaču nisu razumljivi.

45. Prema Presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. godine u predmetu broj C-26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

46. U konkretnom slučaju to znači da su u Ugovoru ili usmeno od strane tuženika, tužitelju morali na transparentan način biti objašnjeni razlozi i mehanizmi promjene kamatne stope kao i odnos s drugim odredbama ugovora tako da on na temelju jasnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze.

47. Odredba o promjeni kamatne stope je ključna ugovorna odredba, a ista je ovisna isključivo o odluci jednog ugovaratelja - banke, bez da su istodobno precizno određeni uvjeti promjenjivosti i referentna stopa za koju se veže promjena, pa ista odredba na taj način uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija. Stoga se zaista radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja jer su predmet i cijena bitni sastojci ugovora, a putem ove ugovorne odredbe tuženik je potpuno izbjegao utjecaj druge ugovorne strane na cijenu (kamate), što je suprotno odredbi članka 26. ZOO-a koja propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora.

48. ZZP niti ZOO ne navode nikakve posebne kriterije za ocjenu je li pojedina ugovorna odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja a koje je načelo sadržano je u odredbi članka 12. ZOO-a kojom je propisano da su se u zasnivanju obveznih odnosa i u ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja.

49. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, pri tom vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Konkretno, kao mjerilo ponašanja procjenjuje se kako bi se ponašao prosječan čovjek ili prosječan potrošač s jedne strane odnosno, uredan i savjestan gospodarstvenik ili dobar domaćin s druge strane kada je riječ o profesionalnoj djelatnosti (pravni standard).

50. Prema odredbi članka 83. ZZP-a prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

51. Imajući u vidu da je kamata cijena, da je cijena bitan element ugovora o kreditu te da mora biti određena odnosno određiva, već samim tim odredbu ugovora koju koristi tuženik, a na temelju koje se cijena određuje prema odluci banke (jednostrano) bez unaprijed formuliranog čvrstog kriterija za promjenu, ocijeniti je protivnom načelu savjesnosti i poštenja.

52. Kako je u odluci VTS-a posebno istaknuto "iako nije zabranjeno istovremeno ugovoriti valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, ta činjenica da obveza potrošača istovremeno ovisi o dva promjenjiva bitna elementa čini tu obvezu posebno rizičnom jer u vrijeme zaključenja ugovora potrošač ne zna koji iznos glavnice kredita izražene u kunama će biti u obvezi tijekom dugoročne otplate vratiti banci, a ne zna niti koju će cijenu (redovnu kamatu) za to platiti. Iznos glavnice kredita, koji je promjenjiv, a ovisi o odnosu švicarskog franka i kune, ne mogu unaprijed znati niti na njega utjecati ni banke ni potrošači, dok iznos cijene ovisi i o iznosu glavnice (koji je neizvjestan) i o visini kamatne stope, koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru promjenjiva sukladno odluci banke, dakle vjerovnika. Zato već sama činjenica da u opisanoj situaciji drugi promjenjivi element o kojem ovisi visina obveze potrošača, kamatu, određuje banka jednostrano, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja".

53. Nadalje, nepostojanje propisa koji nalažu bankama da u ugovoru o kreditu precizno utvrde uvjete promjenjivosti kamatne stope u relevantnom razdoblju ne daje tuženiku ovlaštenje da kamatnu stopu mijenja po svom nahođenju i time jednostrano mijenja visinu obveze tužitelja. Upravo u tome se i ogleda potreba primjene korektiva - načela savjesnosti i poštenja.

54. S obzirom na nespornu činjenicu da u ugovorima u kojima koristi predmetnu odredbu o promjeni kamatne stope tuženik nije odredio referentnu stopu, imajući u vidu da u vrijeme zaključivanja Ugovora nije bilo propisano da ugovor u slučaju ugovaranja promjenjive kamatne stope mora sadržavati element za koji se veže promjena te način promjene, banka je kao savjesni gospodarstvenik, rukovodeći se načelom savjesnosti i poštenja, po ocjeni ovog suda, trebala odrediti elemente za koji se veže promjena i način njihove primjene.

55. Umjesto toga, vodeći računa očito samo o svom interesu i iskoristivši činjenicu da nema propisa koji joj takvo što nalaže, banka je tužitelju kao potrošaču nametnula ugovorne odredbe koje ga stavljaju u neravnopravan položaj, koje odredbe prouzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

56. Time je sud utvrdio da je postupanje tuženika u konkretnom slučaju bilo suprotno načelu savjesnosti i poštenja čime je došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

57. Također, ugrađujući baš švicarski franak u valutnu klauzulu, a preko nje u Ugovor tuženik je postupio i formirao ovaj ugovorni odnos suprotno zakonskim odredbama i svrsi samog prava ustanovljenog tim odredbama, te je na ovaj način povrijedio načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz čl. 3. Zakona o obveznim odnosima (dalje ZOO) načelo savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO-a, načelo zabrane zloupotrebe prava iz čl. 6. ZOO-a, načelo jednake vrijednosti činidaba iz čl. 7. ZOO-a, te načelo zabrane prouzročenja štete iz čl. 8. ZOO-a koja načela su konkretizirana i sankcionirana ništetnošću u odredbi čl. 81. st. 1. i 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (dalje ZZP/03), a sve ovo na način da je tuženik postupajući s aspekta jače ugovorne strane tužitelju nametnuo odredbu koja ga dovodi u neravnotežan položaj te mu u konačnici nanosi štetu.

58. Kada se ovaj mehanizam Ugovora sa nepoštenim odredbama (valutna klauzula, jednostrano promjenjiva kamatna stopa, aprecijacija švicarskog franka i anuitetna otplata) stavio u funkciju na način da se svi elementi kontinuirano mijenjaju odnosno povećavaju, tužitelj je suprotno čl. 6. ZOO-a (načelo jednake vrijednosti činidaba) ostvarivao pravo iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato i to na štetu tužitelja, sve suprotno čl. 81. st. 1. ZZP/03 i čl. 96. st. 1. ZZP/07 i to iz razloga što je istovremeno rasla i kamata i glavnica obveze kao i sam anuitet pa je tužitelj plaćao anuitete koji su bili bitno veći od početno ugovoreni.

59. Jednostrano i samovoljno povećanje same kamatne stope i povećanje glavnice zbog povišenja tečaja švicarskog franka je dovelo do dvostrukog povećanja kamata s dva osnova, a takav ugovorni mehanizam je sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 87. st. 1. ZZP/03 i čl. 96. st. 1. i čl. 102. st. 1. ZZP/07 ništetan, a ništetan je i prema odredbi čl. 322. ZOO-a te prema odredbama čl. 295. i 296. ZOO-a.

60. Da je takvo postupanje banke nepošteno utvrdio je Sud Europske unije u svojoj odluci u predmetu C-186/16 Andricuic i dr. protiv Banca Romaneasca SA, a koja presuda obvezuje i ovaj sud. U toj presudi Sud Europske unije utvrđuje da je banka bila dužna potrošaču detaljno objasniti kako funkcionira kreditni paket do te mjere da mu je morao ako je potrebno kroz simulacije demonstrirati kako će moguće promjene tečaja posebno povezane uz moguće promjene kamatne stope utjecati na njegove mjesečne rate te ukupnu kreditnu obvezu i kroz koje točno mehanizme.

61. Time sud utvrđuje da je ništetan dio Ugovora o kreditu koji se odnosi na jednostrano promjenjivu kamatnu stopu i na odredbe Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula vezana uz švicarski franak, konkretno sadržani u čl. 1., 2., 4. i 8. Ugovora o kreditu broj 213302 od 24.12.2007.

62. Prema nalazu i mišljenju vještaka financijske struke Zrinko Ručević razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1. veljače 2008.) do dana konačne

otplate (16. siječnja 2015.), a koja proizlazi iz promjene kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno CHF, odnosno 579,77 EUR (konvertirani iznosi razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'm' Tabele 1 iz nalaza (u valuti CHF), odnosno u stupcu 'p' Tabele 1a iz nalaza (u valuti EUR), a razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1. veljače 2008.) do dana konačne otplate (16. siječnja 2015.), a koja proizlazi iz razlike izmenu tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme korištenja kredita, iznosi ukupno 3.895,59 EUR (konvertirani iznosi razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'r' Tabele 1 iz nalaza (u valuti EUR).

63. Na taj način je sud tužitelju na ime preplate kredita po oba osnova temeljem čl. 1111. ZOO-a dosudio iznose kako je navedeno u izreci.

64. Dospijeće nije među strankama bilo sporno. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29 st. 2 ZOO-a i čl 1115 ZOO, po stopama preciziranim u izreci.

65. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154 st. 1. ZPP-a, trošak pripada tužitelju jer je u sporu uspio u cijelosti, a sastoji se od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku prema konačnom vps 4.475,36 € (NN 138/23) po Tbr 7-9, 52 st 3 i 54; za sastav tužbe 100 bodova, podnesak 19.03.21 100 bodova, (trošak žalbe od 06.09.21 nije priznat jer tužitelj nije sa žalbom uspio), roč 03.04.23. 100 bod, podn. 03.10.24. 25 bodova, podn 27.10.25. 100 bodova, roč. 13.04.26. 100 bodova, što uz dodani pdv i sudske pristojbe tužba 71,01 € i presuda 91,21€, trošak financijskog vještačenja 265,45 €, ukupno 1.740,17 €.

66. Sud je tužitelju dosudio kamatu na parnični trošak sukladno čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona počevši od donošenja presude do isplate.

U Zagrebu, dana 27. svibanj 2026. godine

Sutkinja:
Ana Ćurković Dražić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 istovjetna primjerka, u roku od 15 dana od objave ove presude. Ako stranka nije pristupila na ročište za objavu presude, a uredno je obaviještena o tom ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem je ova presuda objavljena. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena, rok za žalbu od 15 dana teče od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

- pun tužitelja uz rj pristojba presuda 91,21 €
- pun tuženika

Broj zapisa: **9-30888-9cc2e**

Kontrolni broj: **0b749-dd20a-9b005**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.